

mandantem včas zaslán s výslovným určením, že jde o peníze na znalecké výlohy. Tvrzení obviněného, že byl o dojití peněz personálem své kanceláře zpraven až po projití 14denní lhůty, týká se okolnosti bezvýznamné z toho důvodu, že na obviněném bylo, by patřičným dotazem v kanceláři zjistil, zda-li jeho výzvě mandant vyhověl či nikoliv. Bylo proto odvolání z výroku o vině zamítnouti.

Čís. 251 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, provedl-li advokát proti dlužníku, jenž bez upomínání zaplatil jeho mandantu soudně stanovené útraty, zůstav dlužen jen jednu Kč, exekuci pro tento nedoplatek, aniž naň dlužníka dříve upozornil.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, Ds II 28/34.)

Nejvyšší soud jako odvolací kárný soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném sezení odvolání obviněného z nálezu disciplinární rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 22. září 1934, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y :

Odvoláním se domáhá obviněný zproštění, případně aspoň uložení trestu písemné důtky podle § 12, lit. a) disc. statutu. Odvolání není důvodné. Obviněný neměl omluvitelného důvodu, aby z předcházejícího postupu firmy J. a spol. usuzoval na zlehčovací úmysl této firmy při placení útrat, jež byly s o u d n ě stanoveny a jež firma až na 1 Kč zaplatila bez upomínání, tedy zřetelně projevila úmysl útraty ty bez dalšího řízení vyrovnati. Obviněný při uvážení těchto okolností a poměrů velké firmy musil by dospěti k úsudku, že firma, platící odpůrci soudně přisouzené útraty bez upomínání, je si vědoma toho, že přisouzení útrat je konečné a že se nevydá svévolně v nebezpečí, že bude nedoplatek útrat na ní vymáhán exekučně, čímž by jí vzešly jen další nepoměrně vysoké útraty exekuční; nemůže proto ani ve směru subjektivním své jednání ospravedlniti, neboť než za těchto poměrů dal vésti exekuci pro nedoplatek 1 Kč, měl při bedlivé pozornosti uvážiti, že jde zřejmě o nedopatření při poukázání útrat a že věc může býti vyřízena prostým upozorněním. Musil též věděti, že příkrý postup vymáhání 1 Kč mobilární exekucí proti velké firmě, pokud nebyl nutně opodstatněn okolnostmi touto firmou způsobenými, je způsobilý zlehčiti u třetích osob, jimž se dostane na vědomí, celý stav advokátní v jeho funkci s v ě d o m i t ě h o plnění úkolů z právního zastupování vyplývajících. Tuto zvláštní povinnost stavovskou má advokát i při právních krocích, jež jinak zákonu odpovídají a nemůže v disciplinárním ohledu obviněného ospravedlniti, že měl právo vésti exekuci. Nejvyšší soud se zřetelem k tomu, že zlehčení cti

a vážnosti stavu došlo projevu v tom, že exekuční soud oznámil případ advokátní komoře, shledává i při prvním disciplinárním provinění obviněného uložený trest peněžité přiměřeným stupni jeho viny. Ani jeho výše není taková, že by se zvláště muselo hleděti ku dnešním poměrům, na něž odvolavatel poukazuje. Bezdůvodné odvolání obviněného bylo tudíž zamítnuto.

Čís. 252 dis.

Advokát je povinen při sepisování smluv mezi stranami, z nichž jedna není zastoupena advokátem, hájiti zájmy obou stran. Je vyloučeno, aby proti jsoucnosti právního poměru, založeného smlouvou jím sepsanou, podnikal něco škodlivého pro osobu ze smlouvy oprávněnou.

(Rozh. ze dne 12. června 1935, Ds II 13/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl v neveřejném zasedání, slyšev zástupce generální prokuratury, odvolání obviněného advokáta z kárného nálezu kárné rady moravské advokátní komory z 23. května 1934, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody :

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu ve věcech kárných zastupuje advokát při sepisování smluv mezi stranami, z nichž jedna není zastoupena advokátem, obě strany a jest tudíž jeho povinností, by hájil v takovém případě zájmy obou stran; chce-li plniti povinnosti povolání a zachovávat čest a vážnost stavu, musí zůstat věrným smlouvě; jest vyloučeno, aby proti jsoucnosti právního poměru, založeného smlouvou jím sepsanou, podnikal něco škodlivého pro osobu ze smlouvy oprávněnou.

Této povinnosti, náležející na základě §§ 9 a 10 advokátního řádu i obviněnému, když sepsal kupní smlouvu mezi manžely P-ými a B-ými, nesměl a nemohl se obviněný zbaviti jednostranným prohlášením, že pro případ sporu zastupuje jen manžely P-ovy, vždyť není ani přípustno zbaviti se povinnosti, vyplývající ze samého předpisu zákona, prostým této povinnosti odporujícím prohlášením. Netřeba dále zkoumati správnost či nesprávnost kárným nálezem projeveného názoru, že obviněný nanejvýš snad mohl v případném sporu zastupovati onu stranu, která by trvala na tom, že smlouva advokátem — obviněným — sepsaná je správná a platná; neboť obviněný nepodal žalobu na dodržování smlouvy, nýbrž žaloba jím podaná směřovala k tomu, aby smlouva byla zrušena, jelikož prý byla uzavřena jen na oko. Toto jednání se však přičilo zcela jistě povinností povolání a cti a vážnosti stavovské, jak již bylo zdůrazněno, neboť obě strany, které se obracejí na advokáta, musí předpokládati, že právní zástupce bude s nimi jednati nezáluďně a poctivě.